

Deset nemocných lepron

■ vyprávění pro rodinu

Mladý Samaritán v nesnázích

Alexandr a jeho rodina jsou Samařané a žijí ve vesnici na pomezí Samařska a galilejského kraje, kde žije mnoho Židů. Otec Alexandrovi vždycky říkal: „My Samařané nemáme se Židy nic společného: pohrdají námi, nenávidí nás a my je nesnášíme. Pokud nemusíme, ani s nimi nemluvíme“.

Jednoho rána, které vypadalo jako každé jiné, Alexandr vstal a vzal si náradí, aby doprovodil svého otce na pole. „Co to máš na noze?“ zeptal se ho otec.

„Nic,“ odpověděl Alexandr. „Už před pár dny se mi udělaly nějaké bílé skvrny, ale nevadí mi.“

Uběhl den, uběhl další, bílé skvrny nezmizely, naopak začaly trochu pobolívat. Alexandr si všiml, že si jeho kamarádi najednou našli tisíc výmluv, aby s ním už nemuseli jít ven, a otec jednoho z nich varoval jeho otce: „Nech svého syna vyšetřit, mohl by mít nějakou ošklivou nemoc.“

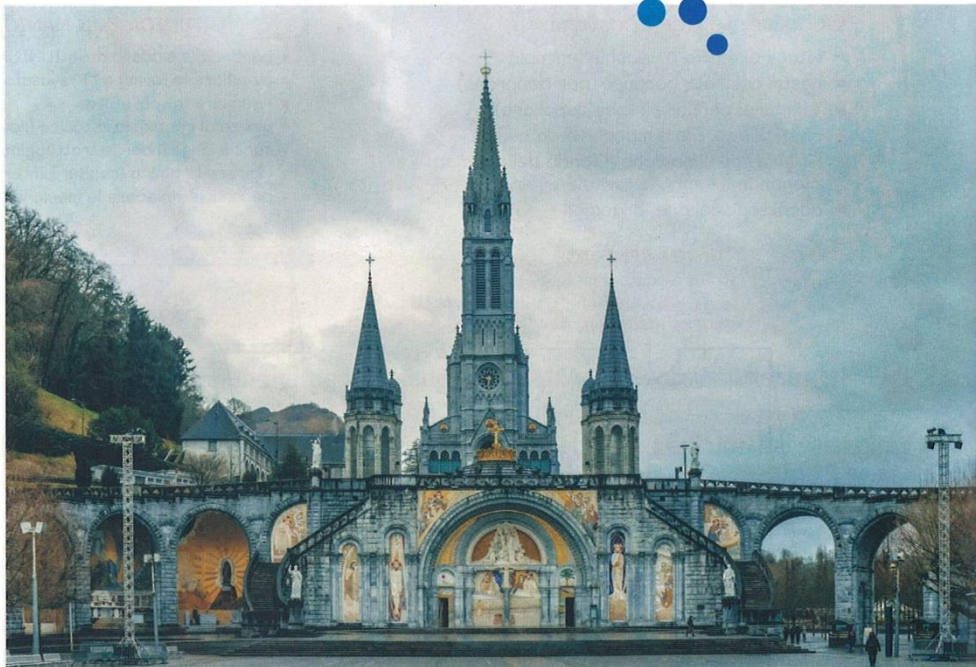
Otec ho proto odvedl ke knězi v jejich vesnici, který je pověřen určovat, které nemoci jsou nakažlivé a které ne. Po vyšetření kněz otci něco zamumlá.

Doma otec svolal celou rodinu a řekl Alexandrovi: „Kněz říkal, že máš malomocenství. Víš, že je to velmi nakažlivá nemoc, a proto už nemůžeš žít s námi doma ani v naší vesnici.“ „Co to má znamenat?“ vykřikl Alexandr. „To už s vámi nemůžu zůstat doma? A kde mám bydlet?“

Matka se ho snažila uklidnit: „Ve vedlejší vesnici, která je už v Galileji, je místo položené na kopci, kde žijí nakažlivě nemocní. Doprovodíme tě k nim. A já ti slibuji, že ti každý den připravím jídlo a nechám ti ho tam.“

„Jak to myslíš, že *mi ho tam necháš*?“

„To znamená, že kvůli nákaze se nebudeme moci setkat a jídlo ti necháme na místě, které si společně určíme. Ale uvidíš,“ dodala matka a pokusila se o úsměv. „Budeš v pořádku, nebudeš sám, jsou tam i jiní nemocní...“ „Další nemocní? No to bude společnost! A když je ta vesnice v Galileji, tak to budou samí židé... To bude výborné! Táta mi vždycky říkal, že my Samaritáni nemáme s Židy nic společného!“

● Lourdy jsou velkou svatyní, kde se událo mnoho zázraků.

V izolaci mezi nakažlivými

První dny byly hrozné. Ti nemocní byli starší než on a někteří z nich měli i ošklivé boláky.

Bylo to přesně takové, jak si Alexandr myslel: všichni byli Židé a zpočátku ho ignorovali, jako by neexistoval. Po nějaké době se však sblížili, dělili se s ním o jídlo, které jim přinesly jejich rodiny, a Alexandr jim zas nabízel to, co mu připravila matka.

Postupně si ho oblíbili a Alexandr s nimi nevycházel špatně. Často spolu mluvili o tom, jestli by se někdy mohli ze své nemoci uzdravit.

Jeden z nich se doslechl o Mistrovi, který se jmenoval Ježíš. Říkalo se o něm, že dokáže dělat neobyčejné věci a že dokonce uzdravil několik lidí.

Děkuji ti...

Jednoho rána vyrazil Alexandr a devět dalších nemocných na místo, kde jim rodiny nechávaly jídlo. Z vrcholku malého kopce uslyšeli hlasy a uviděli na cestě mistra, za kterým šli jeho učedníci.

„Kdo je to?“ zeptal se Alexandr. Jeden z nemocných odpověděl: „To musí být ten mistr Ježíš, o kterém jsem slyšel.“ A aniž by na cokoli čekal, začal z plna hrdla křičet: „Ježíši, Pane, smiluj se nad námi!“ A pak se k němu rozběhl. Ježíš jejich volání opětoval: „Jděte ke kněžím a ukažte se jim!“

Rychle sestoupili z kopce a vydali se k domu kněze, který musel rozhodnout o jejich nemoci. Na úpatí kopce se Alexandr podíval na svého společníka a řekl: „Ale ty už tu ošklivou ránu na pravé ruce nemáš!“

„To je pravda,“ odpověděl a podíval se na svou ruku. „A ty už nemáš ty bílé skvrny na nohou!“

Alexandr se podíval na své nohy, pak na své přátele a řekl: „Je to pravda: my už nemáme vyrážku!“

Rozběhl se tedy zpátky a hledal toho neobyčejného Mistra. A jak běžel, křičel proti větru: „Děkuji ti, děkuji ti, Pane!“ Za zatáčkou se najednou objevil Ježíš a on se octl přímo před ním. Vrhł se mu k nohám a vykřikl: „Mistře Ježíši, děkuji ti, že jsi mě uzdravil!“

Ježíš mu na to odpověděl: „Bylo uzdraveno všech deset. Kde je těch zbývajících devět? Proč se nevrátili i oni, aby poděkovali Bohu?“ Alexandr však nevěděl, co by na to řekl. Myslel si, že šli ke kněžím, jak jim to Ježíš přikázal, a proto mlčel. Ježíš se mezitím obrátil ke svým učedníkům: „To je mimořádné! Jen tohoto chlapce, který je cizinec, Samařan, napadlo přijít a poděkovat za své uzdravení.“

A pak se k němu s úsměvem otočil: „Seber se a běž domů! Tvá víra tě zachránila.“ Alexandr utíkal téměř celou cestu až do své vesnice, vběhl do domu a volal: „Mami, tati, jsem uzdraven, protože jsem potkal Ježíše!“

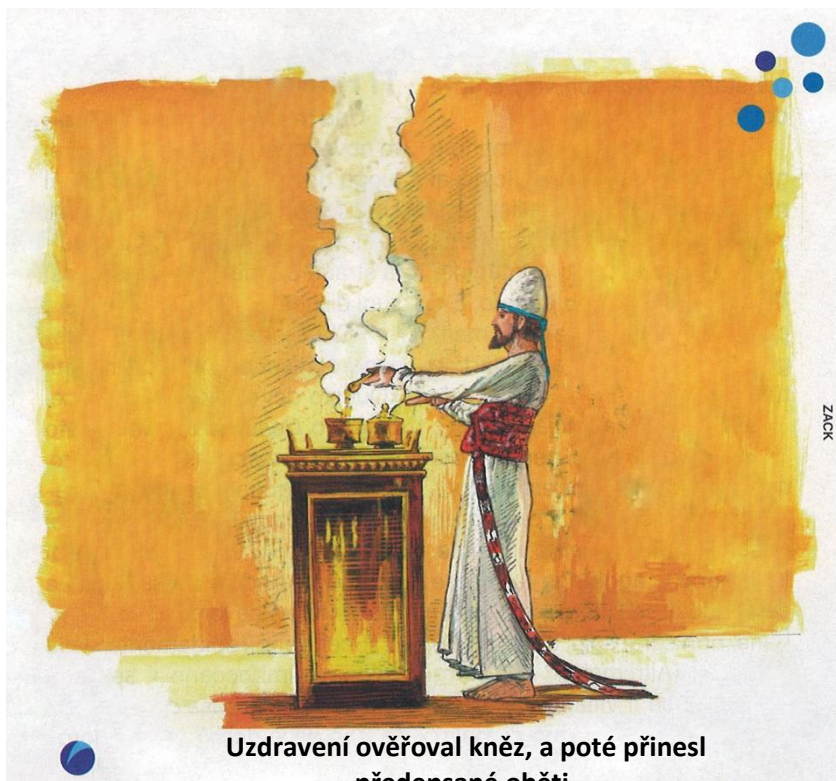
Ježíš osvobozuje od malomocenství a přivádí zpět do společenství.

Skutečná historie

Malomocenství

Některé překlady evangelií používají pro označení kožní nemoci, která činila lidi „nečistými“ slovo „malomocenství“. Mnozí se domnívají, že se nejedná o stejnou nemoc, kterou dnes tímto pojmem označujeme. V každém případě spojitost mezi Ježíšem a malomocenstvím vedla mnoho křesťanů v průběhu staletí k tomu, aby pro léčbu této nemoci používali lékařské postupy.

Mnoho Ježíšových zázraků spočívalo v uzdravení. Evangelijní zprávy na toto téma však často ukazují něco více než jen uzdravení těla.

Uzdravení ověřoval kněz, a poté přinesl předepsané oběti.

Nečistí a odsunutí na okraj společnosti

V Ježíšově době byli lidé trpící určitými nemocemi považováni za nečisté a podle toho s nimi bylo zacházeno. Ježíš uzdravil mnoho lidí, kteří se v této situaci nacházeli, a dal tak najevo, že chce, aby se opět stali součástí společenství.

Při jedné takové události byl „nečistým“ člověkem, který byl uzdraven, také Samařan. Samařané žili v oblasti poblíž Galileje a mnozí Židé jimi opovrhovali, protože si mysleli, že neuctívají Boha správným způsobem.

Uzdravování v Ježíšově době

V této době je uzdravování nemocných obecně spojováno s konáním divů (thaumaturgií). Když tedy Ježíš uzdraví slepého od narození, mnozí farizeové v tom vidí „znamení“ (J 9,15-16). V Izraeli, kde se lékařská praxe datuje od počátku starověku, je božský zásah považován za nezbytný, aby byla léčba účinná.

Ze vzniku nemocí jsou často obviňováni démoni. Exorcismus je proto velmi běžným standardem obrany proti těmto nečistým duchům, kteří se někdy i sdružují, aby páchali své zločiny: „Mé jméno je Legie, protože je nás mnoho,“ (Mk 5,9) odpovídá démon Ježíšovi, který ho chce vyhnat z posedlého v kraji okolo Gerasy.

Aby mohlo být uzdravení potvrzeno, museli dotyční lidé přijít ke kněžím a přinést oběť.

Nemocnice a kliniky

V průběhu staletí se mnoho křesťanů snažilo pokračovat v Ježíšově díle a uzdravovat nemocné. Často otevírali nemocnice a vykonávali povolání, která je přiváděla do kontaktu s nemocnými. I dnes mnoho křesťanů vykonává lékařskou praxi v místech zničených válkou, hladomorem a přírodními katastrofami.

Mnoho křesťanů také věří, že Bůh může nemocné zázračně uzdravit. Někteří z nich cestují na místa, která jsou známá tím, že tam došlo k zázračným uzdravením. Nejznámějším takovým poutním místem jsou Lurdy ve Francii.

I lidé, kteří nezískají dar fyzického uzdravení, často získají útěchu ze zkušenosti Boží lásky, kterou během pouti zažijí.

Příšera rasismu

Filadelfie je bohaté město ve Spojených státech. Sem, do bělošské čtvrti „South West“, se přednedávnm přistěhovaly dvě bohaté rodiny: Williamsovi a Foxovi. První noc jim někdo rozbil kameny všechna okna, druhý den zničili vytápění. Obě rodiny nemohly opustit dům ze strachu před železnými holemi, kterými jim někteří výtržníci hrozili.

Williamsovi a Foxovi se museli přestěhovat, a to jen proto, že byli černí. Ironií je, že Philadelphia znamená „město bratrské lásky“.

Zkušenost

Vyloučení

Nazýváme tak lidi, kteří jsou nuceni „zůstat mimo“ společnost. Jsou považováni za nedůležité, za ty, kteří žijí na úkor těch, jež je podporují a starají se o ně. Nezaměstnaní, cizinci, nemocní, vězni, bezdomovci... jsou malomocní současné společnosti.

Tito lidé jsou vyloučení z normálního života. Nemají práci, ve které by se mohli uplatnit a vydělat si peníze na živobytí. Nemají možnost rozvíjet svou inteligenci a užívat si radost z umění. Nemají vlast ani domov. Nejsou respektováni, závisí na ostatních a nemohou se podílet na rozvoji společnosti.

Ježíš nikoho nevylučuje

Vyloučení je lidský výmysl. Jak je možné, že jsou lidské bytosti jako my vyloučeny z normálního života? Pro Ježíše nic takového neexistuje! Všem nabízí stejnou plnost lásky. Před ním má každý nárok na stejnou úctu a důstojnost ve společnosti i před Bohem. Ježíš nás zve k uzdravení „malomocenství vyloučení“, kterým trpí tolik lidských bytostí.

První gesto

Všem vyloučeným Ježíš říká: „Pojďte a zaujměte své místo vedle Boha a vedle svých bratrů. Máte právo na stejné místo jako ostatní. Vstaň. Chod“. Ke všem vyvrženým, které potká, obrací Ježíš přátelský pohled. Není to první gesto, které je třeba udělat, aby mohl být někdo ze svého vyloučení osvobozen? Ježíš nám ukazuje způsob, jak zamezit jakémukoli vyloučení: „Milujte se navzájem“. Ale co můžeš udělat ty?

Svou náručí

Včera jsem chtěla zmírnit utrpení nemocné kamarádky. Její prázdniny budou smutné a šedivé. Nedokázala jsem udělat nic jiného než ji obejmout. Včera jsem viděla osamělé dítě: hrálo si s vesmírnou lodí na baterie, ale mělo skličující úsměv. Zastavila jsem se a hrála si s ním. Na konci jsme se objali. Dnes jsem se podívala na svět. V novinách jsem se dozvěděla, že lidé si navzájem vyhlašují a vedou války; také tam bylo, že lidé objevili nové léky; že lidé obětují své životy, aby černé a bílé děti mohly sedět ve stejných školních lavicích; že lidé věnují svůj čas těm, kteří jsou sami. Beze slova jsem otevřela náruč, aby lidé mohli nechat zemi rozkvést. Dnes, Pane Ježíši, rozpřahuji svou náruč. A ty mi dááš své odpuštění. Nic ze sebe před tebou neskrývám. S tebou se nemám čeho bát. Otevírám svou náruč, abych tě objal, a vím, že jsem obklopen tvou láskou jako dítě v náručí otce a matky.